

РЕШЕНИЕ

№ 1570

гр. София , 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание
на първи декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Иво Димитров
Членове: Величка Борилова
Зорница Гладилова

Секретар: Елеонора Т. Михайлова

като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20201001002309 по описа за 2020 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл.ГПК е образувано по две въззивни жалби – и двете насочени против Решение № 903/29.06.2020 г., постановено по т.д. № 1808/2019 г. по описа на СГС, ТО.

Въззивната жалба на «Трейс Груп Холд»АД, ЕИК ***, чрез адв.А. Д. от САК, е насочена против отхвърлителната част от решението, а именно в частта му, с която предявеният иск с правно основание чл.694, ал.2 е отхвърлен : 1 / за сумата от 35 012,97 лв. с ДДС вземания по фактури №№ 562 и 563/07.04.2014 г. и представляващи възнаграждения за изпълнени от цедента «Авис инженеринг»ЕООД СМР по договор за строителство от 14.02.2014 г. и доп.споразумения; 2/ за сумата от 1 522,30 лв. без ДДС, представляваща общо дължима за възстановяване на гаранция за качествено изпълнение по чл.40 от договора за строителство от 14.02.2014 г. и доп.споразумения, която гаранция е удържана от дължимите възнаграждения по фактурите с №№ 562 и 563/07.04.2014 г. и в частта, с която този въззивник е осъден за заплати на СГС сума в размер на 365,35 лв. ДТ.

В тази въззивна жалба се правят оплаквания, които могат да се квалифицират като такива за постановяване на атакувания съдебен акт в противоречие с материалния закон – ТЗ, ЗЗД и ЗДДС, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила - едностранчива и превратна преценка на приобщените доказателства, както и за необоснованост.

Като правен резултат от развитите оплаквания се иска отмяна на първоинстанционното решение в атакуваната му част и по съществото на спора уважаване на предявения иск в пълен размер.

Насрещната страна по тази въззивна жалба не е взела становище по нея.

Въззивната жалба на Л. И. И., действащ като постоянен синдик на „СК-13 Трансстрой“ АД, ЕИК ***, е насочена против уважителната част от първоинстанционното решение, с която по предявения иск по чл.694, ал.2, т.1 ТЗ е признато за установено по отношение на „Трейд Груп Холд“ АД съществуване на вземанията му спрямо „СК-13 Трансстрой“ АД, синдика и кредиторите в производството по несъстоятелност в размер на: 1/ 108 868,44 лв., представляващи възнаграждения за изпълнени от цедента «Авис инженеринг» ЕООД СМР по договор за строителство от 14.02.2014 г. и доп.споразумения и обективирани във фактури с №№ 487, 488, 489/26.03.2014 г. и 565/07.04.2014 г.; 2/ сумата от 11 326,32 лв. без ДДС, представляваща общо дължима за възстановяване гаранции за качествено изпълнение по чл.40 от договор за строителство от 14.02.2014 г. и доп.споразумения, която гаранция е удържана от дължимите възнаграждения по посочените фактури; 3/ сумата от 15 283,20 лв. с ДДС, дължима по договор за цесия от 21.07.2016 г., с който са придобити вземания на ответника от «Еуросигналпроект» ЕООД и представляващи възнаграждения за изпълнена работа по договор за проектантски услуги от 25.07.2011 г. и фактура № 132/21.03.2015 г. и в частта, с която този въззивник е осъден да заплати сторените по делото разноски за ДТ по производството и за разноски на насрещната страна.

Поддържа се в тази въззивна жалба, че в атакуваната му част първоинстанционното решение е постановено в противоречие с материалния закон и е необосновано, както и че крайните изводи на съда са направени при едностранчива преценка на приобщените доказателства.

Като правен резултат от тях се иска отмяна на решението в посочената му част и по същество отхвърляне на предявения иск.

В отговор по тази въззивна жалба насрещната страна е оспорила доводите, наведени в нея и поддържа правилност на решението на СГС в обжалваната му част.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав, като съобрази данните по първоинстанционното дело, приема следното:

СГС е бил сезиран с предявен иск по чл.694, ал.2, т.1 ТЗ от „Трейс Груп Холд“ АД против „СК-13 Трансстрой“ АД.

Твърдяло се е в исковата молба, че по отношение на ответното дружество е открито производство по несъстоятелност с решение № 2347/26.11.2018 г., постановено по т.д. № 8268/2015 г. по описа на СГС, вписано в ТР при АВп на 27.11.2018 г.

Твърдяло се е и че ищцовото дружество е кредитор на ответното, и в срока по чл.685 ТЗ предявило пред съда по несъстоятелността вземанията си, произтичащи от два договора за цесия – съответно от 28.08.2017 г. и 21.07.2016 г., на обща стойност 240 691,48 лв.

Тези вземания били включени в списъка с неприетите такива, обявен в ТР на 14.02.2019 г.

Ищецът подал възражение срещу включване на вземанията му в този списък, което било оставено без уважение с определение от 26.08.2019 г., постановено по т.д. № 8268/2015 г. по описа на СГС, обявено в ТР на 19.08.2019 г. с мотив, че „Трейс Груп Холд“ АД не е доказало да е платило цената за прехвърлените вземания по договорите за цесия.

Поради изложеното за ищцовото дружество бил налице правен интерес от предявяване на настоящия иск за признаване по отношение на ответниците съществуването на вземането му срещу длъжника в размер на 240 691,48 лв.

От тях вземането в размер на 225 408,28 лв. се основавало на договор за цесия от 28.08.2017 г., с който „Авис инженеринг“ЕООД, като цедент, прехвърлило на „Трейс Груп Холд“АД свои вземания срещу длъжника „СК-13 Трансстрой“АД, представляващи: 1/ изпълнени от цедента строително монтажни работи /СМР/ по договор за строителство от 14.02.2014 г. и допълнителни споразумения към него, приети от длъжника с протоколи обр.19 и сметки за всеки от тях в общ размер от 143 881,41 лв., дължими по конкретно посочени фактури; 2/ възстановяване на гаранция за изпълнение на горепосочения договор в общ размер от 12 848,62 лв., дължима на осн.чл.40 от договора, протокол за установяване годността за ползване на строежа и конкретно посочени фактури; 3/ възстановяване на гаранция за изпълнение по Договор за възлагане на услуга от 28.09.2011 г. в общ размер на 68 678,25 лв., сбор по 19 бр.фактури, издадени в периода от 14.02.2012 г. – 02.05.2013 г., дължимо на осн.чл.40 от същия договор и протокол за установяване годността за ползване на строежа.

Твърдяло се е, че цената на прехвърлените вземания в размер на 25 000 лв. била заплатена от цесионера на цедента по банков път на 13.09.2017 г., а цесията била съобщена на длъжника с уведомление по чл.99, ал.4 ЗЗД на 28.09.2017 г.

Вземането в размер на 15 283,20 лв. се основавало на договор за цесия от 21.07.2016 г., с който „Еуросигналпроект“ЕООД, като цедент, прехвърлило на ищеца свое вземане от ответника, представляващо задължение, произтичащо от договор за проектантски услуги от 25.07.2011 г. по фактура 13221.03.2015 г., а извършената работа била констатирана с протокол от 30.05.2014 г.

Цената за прехвърлянето, в размер на 300 лв., била платена от цесионера по банков път на 15.08.2016 г., а цесията била съобщена на длъжника на 27.07.2016 год.

При тези твърдения е поискано от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на длъжника, синдика и кредиторите в производството по несъстоятелността на „СК-13 Трансстрой“АД, съществуването на вземането на „Трейс Груп Холд“АД общо в размер на 240 691,48 лв., ведно с лихвата за забава, считано от 26.11.2018 г. – датата на решението за откриване на производството по несъстоятелността срещу длъжника, до окончателното плащане.

В отговора по исковата молба синдикът на „СК-13 Трансстрой“АД е оспорил предявения иск, като неоснователен.

Оспорил е твърденията на ищеца за изпълнение на дължимите СМР от страна на праводателя му по договора за цесия, предвид че само 6 от представените общо 31 бр. фактури, касаещи изпълнението, били подписани от представител на длъжника. Отделно от това въвел възражение за погасяване по давност на вземанията, произтичащи от 19 бр. фактури на обща стойност 68 678,25 лв., издадени в периода 14.02.2012 г. – 02.05.2013 г.

Възразил е и че цесионерът не е заплатил цената по договора за цесия от 28.08.2017 г., поради което и вземанията, обект на този договор, не са преминали в патримониума му.

Оспорил е съществуването на вземането по договора за цесия от 21.07.2016 г., предвид липсата на доказателства относно наличието на действителен договор за проектантски услуги, а приложената фактура, касаеща това вземане, не била подписана от представител на длъжника.

Освен това нямало доказателства, че този договор за цесия е съобщен на длъжника.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение и преценка доводите на страните, както и събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивните жалби, приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени искове.

По последните страни по делото са надлежно легитимирани /с оглед твърденията на ищеца/, за който е налице правен интерес от предявяване на положителен установителен иск за установяване съществуването на вземанията му, предявени в производството по несъстоятелност по реда на чл.685 ТЗ, но включени в списъка с неприети вземания, при неуважаване на възражението на ищеца-кредитор за това с определение на съда по несъстоятелността по реда на чл.692, ал.4 ТЗ.

Искът е предявен в рамките на преклузивния срок по чл.692, ал.4, във вр. с ал.6 ТЗ ГПК.

Разгледани по същество оплакванията за неправилност на първоинстанционното решение и в двете въззивни жалби решаващият състав намира за неоснователни, като за да достигне до този извод съобрази от фактическа и правна страна следното:

Служебната справка в ТР при АВп установява, че с Решение № 2347/26.11.2018 г., постановено по т.д. № 8268/2015 г. по описа на СГС, е открито производство по несъстоятелност срещу „СК-13 Трансстрой“ АД, вписано в ТР на 27.11.2018 г.

С определение, № 4917/18.09.2019 г. по същото дело за постоянен синдик е назначен Л. И. И..

С друго определение на съда по несъстоятелността по същото дело - № 4423 и 4424/16.08.2019 г. е оставено без уважение възражението на „Трейс Груп Холд“ АД срещу непредявените от него вземания, включени в списъка на неприетите такива, предявени в срока по чл.685 ТЗ, обявен в ТР на 14.02.2019 г.

Приобщените пред първоинстанционния съд писмени доказателства установяват безсъмнено релевантните за предмета на производството факти, че с договор за строителство от 14.02.2014 г. и допълнителни споразумения към него „СК-13Трансстрой“ АД, като главен изпълнител е възложил на „Авис Инженеринг“ ЕООД, като подизпълнител, срещу заплащане на уговорената цена, да изпълни възложената му работа по изграждане на стоеж, описан в чл.1, ал.3 от договора и приложенията, в сроковете и при условията на договора.

В чл.2 страните са уговорили срок за изпълнение на възложените СМР – 35 календарни дни, който срок започва да тече от доставката на поне 60% от всеки материал и завършва с подписването на протокол за завършване на работа, а в чл.3 – цената за изпълнение, която е в общ размер на 237 537,63 лв.

В чл.40, ал.1 от договора страните са уговорили гаранция за доброто му изпълнение, в размер на 11 846,88 лв. без ДДС, която е уговорено в чл.40, ал.2, че главният изпълнител ще задържи пропорционално от всички плащания след началото на строителството сума в размер на 5 % от цената на изпълнение.

Правата и задълженията на страните по договора, както и начина на отчитане – предаване и приемане на възложените СМР, също са подробно уредени от клаузите по договора.

Приобщените писмени доказателства, които не са били оспорени в хода на производството – общо 5 броя протоколи – акт обр.19, приложенията към всеки един от тях рекапитулации и фактури, безсъмнено установяват, че подизпълнителят е предал, а главният изпълнител приел без забележки описаните в тях по вид, количество и стойност СМР, всички общо на стойност 280 545,43 лв.

Че работата е била приета без забележки от главния изпълнител, се установява и от протокола обр.16 за установяване годността за ползване на строеж л.113-л.116 от първоинстанционното дело.

На 28.09.2011 г. е бил сключен друг договор между „СК-13 Трансстрой“АД, като възложител и „Авис Инженеринг“ЕООД, в качеството му на изпълнител – за възлагане на услуга за обект – част от „контактна мрежа“ от „Рехабилитация на железопътната отсечка Михайлово – Калояновец, вкл. главни коловози в гарите Михайлово и Калоянец“. Същият е бил анексиран с общо три броя допълнителни споразумения.

Съобразно чл.21 от същия изпълнителят гарантира извършването на възложената му работа с добро качество и в установените по договор срокове, а възложителят задържа гаранция за качествено изпълнение в размер на 5% от стойността на всички протоколи за извършена работа. Плащането на задържаните средства се извършва 30 дни след окончателното приемане на СМР от инвеститора и получаване разрешение за ползване на обекта.

По делото са приобщени общо 24 броя протоколи обр.19 за предаване и приемане на СМР по посочения договор, със съответните количествено-стойностни сметки и фактури към тях, установяващи извършените от изпълнителя и приети от възложителя такива по вид, количество, единична цена и обща стойност, без забележки. Както вече е посочено, с протокол обр.16 от 11.04.2014 г. е установена годността за ползване на строежа.

С договор за цесия от 28.08.2012 г. „Авис инженеринг“ЕООД, като цедент е прехвърлил възмездно на „Трейс Груп Холд“АД, като цесионер, вземанията си към длъжника „СК-13 Трансстрой“АД на обща стойност 225 408,28 лв., представляващи задължения, както следва: 1/ обективирани в общо 6 броя фактури, за приети от длъжника СМР по договор за строителство от 14.02.2014 г. и доп.споразумения към него, на обща стойност 143 881,41 лв. с вкл. ДДС; 2/ задължения за възстановяване на задържани средства, представляващи гаранция за изпълнение по посочения договор за строителство, в общ размер от 12 848,62 лв. /приложени и описани в общо шест броя фактури/; и 3/ задължение за възстановяване на задържани средства, представляващи гаранция за изпълнение на Договор за възлагане на услуга от 28.09.2011 г., в общ размер 68 678,25 лв., по общо приложени и описани 19 бр. фактури.

Цената по договора е определена в общ размер на 25 000 лв., която цесионерът се задължил да заплати по банков път по сметка на цедента в срок от пет дни от подписване на договора.

Според клаузата на чл.4 цедентът се е задължил да предаде на цесионера оригиналите на намиращите се у него документи, които установяват описаните в договора вземания, което предаване да се извърши с приемо-предавателен протокол.

Същият се е задължил да уведоми длъжника за извършеното прехвърляне на вземането.

Изрично е посочено в договора, че към него се прилагат 31 бр. фактури и приемо-предавателен протокол по чл.4, ал.2.

На 28.08.2017 г. е издадена и фактура № 1000000274, с издател „Авис Инженеринг“ЕООД и получател „Трейс груп холд“АД с вписано услуга – прехвърляне на вземане, съгласно договор за цесия от 28.08.2017 г. на стойност 25 000 лв.

Същата сума, с посочено основание – ф-ра 1-274/28.08.2017 г. е преведена от цесионера на цедента с платежно нареждане от 13.09.2017 г.

С уведомление за цесия рег. № 8687/28.08.2017 г. на нотариус с № 544 от РНК цедентът „Авис Инженеринг“ЕООД е уведомило „СК -13 Трансстрой“АД за сключения договор за цесия и съдържанието му. Според удостоверяването от 28.09.2017 г. на нотариус

с№ 310 от РНК, уведомлението е връчено лично на адресата на 13.09.2017 г.

С договор за проектантски услуги от 25.07.2011 г. „СК -13 Трансстрой“ АД, като възложител е възложило на изпълнителя „Еуросигналпроект“ ЕООД разработването на работен проект на системите за сигнализация и телекомуникация за обект „Рехабилитация на железопътната инфраструктура по участъци на жп линията Пловдив-Бургас“, позиция 2.

В чл.6 от договора е уговорена цена в размер на 26 020 лв. без ДДС, платима по банков път, на части /ал.3/, конкретизирани са правата и задълженията на страните по него.

С констативен протокол от 30.05.2014 г. е констатирано частичното изпълнение на задълженията на изпълнителя по обсъждания договор на работните проекти, описани в т.1 до т.4, за които е посочено, че са предадени в необходимия обем, оценен и одобрен от инженера на 31.03.2014 г. и утвърден от възложителя на 17.04.2014 г.

На 21.03.2015 г. е издадена фактура 132 от „Еуросигналпроект“ ЕООД с получател „СК-13 Трансстрой“ АД, на стойност 15 183,20 лв., с описано наименование на услугата – извършено проектиране.

С договор за покупко-продажба на вземане от 21.07.2016 г. „ЕУросигналпроект“ ЕООД, като цедент и прехвърлило на цедента „Трейс груп холд“ АД парично вземане от „СК-13 Трансстрой“ АД, възникнало на основание договор за проектантски услуги от 25.07.2011 г. и издадената фактура 132/21.03.2015 г. на стойност 15 283,20 лв.

Цената по сделката е определена на 300 лв. , платима в срок от 10 дни от датата на сключване на договора.

За същата е издадена фактура № 161/21.07.2016 г., която е заплатена с платежно нареждане от 15.08.2016 г.

Според приложеното уведомление за сключения договор на л.257 от делото, изходящо от цедента /изх.№ 1/22.07.2016 г./, същото е връчено на ръка на адреса на „СК-13 Трансстрой“ АД на лицето П. А. и му е поставен вх.№ 181/27.07.2016 г.

Изслушаната от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, която не се е оспорила от страните и решаващият състав кредитира е установила, че общата стойност на включените в дневниците за покупки на ответното дружество процесни фактури е 1 291 459,57 лв., без ДДС.

От тях за доставчикът „Авис инженеринг“ ЕООД са отразени общо 19 бр. фактури /индивидуализирани по номера и стойност/ на обща такава от 1 276 176,37 лв., а като сума за възстановяване на гаранция по тези фактури е посочена такава в размер на 68 678,25 лв.

Експертизата докладва и че фактурата с № 132/21.03.2015 г. на доставчика „Еуросигналпроект“ ЕООД на стойност 12 736 лв., без ДДС, също е включена в дневника за покупки на „СК-13 Трансстрой“ АД в данъчен период м.03.2015 г., в колона „ДО на доставки с пълен ДК“ с данъчна основа 12 736 лв. и ползван данъчен кредит ДДС 2 547,20 лв.

Гореизложеното от фактическа страна предпоставя следните правни изводи:

Съвкупният анализ на обсъдените доказателства сочат на еднозначен извод, че „Авис Инженеринг“ ЕООД и „СК-13 Трансстрой“ АД са били обвързани от валиден двустранен, формален и възмезден договор за изработка /за извършване на СМР/, сключен на 14.02.2014 г., по който „Авис Инженеринг“ ЕООД е изпълнило точно задължението си за изграждане на възложения строеж по чл.1 от договора, вкл. по отношение на количество, качество и срок. Не се е твърдяло в хода на производството, а и не са ангажирани доказателства, че главният изпълнител „СК-13 Трансстрой“ АД е изпълнил насрещното си задължение за заплащане на

уговорената цена за извършената работа.

Ето защо следва да се приеме че с договора за цесия „Трейс Груп Холд“ АД е придобило от цедента „Авис Инженеринг“ ЕООД индивидуализирано и действително вземане срещу длъжника му „СК-13 Трансстрой“ АД така, както е съществувало към момента на сключване на договора.

За последното длъжникът е бил и надлежно уведомен по реда на чл.99, ал.3 ЗЗД.

Затова и предявеният установителен иск се явява доказан по основание.

По размер обсъдените доказателства сочат на основателност на същия до уважения от първоинстанционния съд размер от 108 868,44 лв. с ДДС и 11 326,32 лева без ДДС – подлежаща на връщане гаранция, удържана от дължимото възнаграждение по същите фактури, а за разликите до предявените размери, предвид неустановеността в хода на производството на факта, че за претендираните суми по фактури №№ 562 и 563 искът се явява неоснователен, предвид липсата на доказателства за изпълнение задълженията на подизпълнителя по договора за остойностените в тях СМР. На самостоятелно основание неоспорената експертиза е установила еднозначно, че тези фактури не са включени в дневника за покупко-продажби на ответника.

Ето защо следва изцяло да се сподели доводът и на първоинстанционния съд, че макар да са налице безсъмнени доказателства, че за обекта, СМР за който са предмет на обвързващия страните договор от 14.02.2014 г., е налице установяване на годността за ползване на целия строеж, вкл. на процесните етапите на рехабилитацията на жп инфраструктурата в участъци на жп линия Пловдив – Бургас от км. 105+500 до км 292+460, то този факт не установява релевантното за предмета на настоящето производство, че СМР са изпълнени именно от „Авис Инженеринг“ ЕООД.

За пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че е несъстоятелно възражението на синдика на длъжника за неоснователност на предявения иск, предвид че само шест от приложените фактури са подписани от „СК-13 Трансстрой“ АД, а за 19 бр. фактури на обща стойност 68 678,25 лв., като издадени в периода 14.02.2012 г. – 02.05.2013 г., вземането е погасено по давност.

Фактът, че остойностените във фактури №№ 487, 488 и 489/26.03.2019 г., както и 565/07.04.2017 г., СМР са били изпълнени от подизпълнителя и приети от главния изпълнител по обвързващия страните договор, е безсъмнено установен от анализа на останалите приобщени по делото писмени доказателства – актове обр.15 и количествено-стойностни сметки към тях, поради което и следва, че следващото се за тях договорено възнаграждение на подизпълнителя е дължимо от насрещната страна.

По отношение възражението за изтекла погасителна давност за сумата от 68 678,25 лв., представляваща сбор от фактурите с №№ от 272/14.02.2012 г. до 430/02.05.2013 г.

За да се разгледа същото по същество следва да се отговори на въпроса дали синдикът може редовно да въведе такова възражение /съдът, разгледал възражението срещу неприетото вземане е приел, че синдикът не е активно материално легитимиран да стори това/.

Макар първоинстанционният съд да не е изложил мотиви в тази насока, но се е произнесъл по същество по въведеното възражение, решаващият състав намира за необходимо да поясни, че възприема становището, че възражението за изтекла погасителна давност по [чл. 120 от ЗЗД](#) не е такова, което може да бъде направено само и единствено от страната по материалното правоотношение, която се позовава на давността. Като защитно възражение срещу претендираното материално право, в производство като настоящето няма пречка същото да бъде направено и от синдика.

Според възприетото становище в Решение № 125/04.07.2017 г., постановено по т. д. № 2591/2016 г. по описа на ВКС, ТК, I т. о. и Определение № 534/28.09.2017 г., постановено по ч. т. д. № 1516/2017 г. по описа на ВКС, ТК, II т. относно процесуалното положение на синдика в производствата [чл. 694 от ТЗ](#), той действа в защита на общия интерес на всички участници в производството по несъстоятелност и конституирането му в исковото производство е проявна форма на правомощието му по [чл. 658, ал. 1, т. 10 от ТЗ](#). Ето защо макар да не е страна по материалното правоотношение и да не разполага с процесуалните правомощия на главните страни в производството, нито е подпомагаща страна, той е страна със специфично процесуално положение, несъвпадащо с положението на задължително необходимо другарство.

Следователно в производство като настоящето синдикът е самостоятелна страна в процеса, която може да изразява свое самостоятелно становище относно предмета на спора - съществуването или не на всяко конкретно предявено в производството по несъстоятелност вземане, предмет на иск по [чл. 694 от ТЗ](#).

Като такава страна същият няма пречка да въвежда и правоизключващи, правоунищожаващи, правоотлагащи или правопогасящи възражения.

Макар да не е страна материалното правоотношение, въз основа на което се претендира вземането, поради специфичното му положение в процеса излаганите от синдика доводи и въведени възражения във връзка с предмета на производството са такива на страна в материалното правоотношение.

Като възражение за защита срещу материално право, възражението за изтекла погасителна давност по смисъла на чл.120 ЗЗД не е такова, което може да бъде направено от страна в материалното правоотношение /арг. от чл.134 ЗЗД, чл.142 ЗЗД, чл.148 ЗЗД, чл.221 ГПК и др./.

Освен това поради предмета на настоящето производство - установяването на съществуването или несъществуването на предявеното в производството по несъстоятелност вземане, както и поради това, че по силата на [чл. 694, ал. 8 от ТЗ](#) влязлото в сила решение по тези искове има установително действие в отношенията на длъжника, синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност, наложително е в същото да бъдат изчерпани всички твърдения и възражения, свързани със съществуването или не на вземането /Определение № 463 от 8.07.2020 г. на ВКС по т. д. № 2504/2019 г., II т. о., ТК/.

По съществото на възражението.

Фактурите с посочените по-горе номера, чийто общ сбор е в размер на 68 678,25 лв. се отнасят към договора за възлагане на услуга на обект от 28.09.2011 г. и общата сума се претендира като дължима въз основа на задължението на главния изпълнител по чл.21.2 от договора - да върне задържаните средства като гаранция за добро изпълнение по смисъла на предходния член от договора, в срок от 30 дни след окончателното приемане на СМР от инвеститора и получаване на разрешение за ползване на обекта. В случая разрешението за ползване на целия строеж е 11.04.2014 г., поради което вземането на изпълнителя по отношение на задържаните суми като гаранция за добро изпълнение е станало изискуемо, считано от 11.05.2014 г.

Следователно до датата на предявяване на вземането – 20.12.2018 г. общата петгодишна погасителна давност по смисъла на чл.110 ЗЗД не е настъпила.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че цесионерът по договора за цесия от 28.08.2014 г. не е заплатил цената по същия в размер на 25 000 лв. Фактът на плащането е

безсъмнено установен в хода на настоящето производство от ангажираните от страна на ищеца писмени доказателства.

Несъстоятелни са оплакванията и на въззивника „Трайс Груп Холд“ АД да неправилност на първоинстанционното решение в отхвърлителната му част, предвид наличието на доказателства, установяващи извършването и надлежното предаване на СМР от страна на подизпълнителя по договора за строителство от 14.02.2014 г., както и приемането им от страна на главния изпълнител.

Както вече се посочи обстоятелството, че по делото е наличен протокол за установяване годността на обекта, издаден на 02.02.2017 г. в никакъв случай не установява безсъмнено и фактът, че всички възложени на подизпълнителя „Авис Инженеринг“ ЕООД СМР са били изпълнени и предадени в срок именно от него, а не от друг участник в строителния процес.

Вярно е от друга страна, че част от фактурите, касаещи отношенията между страните по договора за изработка, вкл. и процесните фактури №№ 562 и 563 от 07.04.2014 г. не са включени в дневника за покупко-продажби на „СК-13 Трансстрой“ АД. Следва да се посочи обаче, че за останалите фактури - №№ 487, 488 и 489 от 26.03.2014 г., както и 565/07.04.2017 г., са налице двустранно подписани документи, установяващи безсъмнено извършването и предаването от подизпълнителя, респ. – приемането от главния изпълнител на остойностените в тези фактури СМР.

Този въззивник не оспорва фактът, че не е представил с исковата молба, нито след постановяването на проекто-доклада по реда на чл.140 ГПК и на окончателния доклад по реда на чл.146 ГПК приложените с въззивната жалба протокол и рекапитулация, касаещи фактурите с №№ 562 и 563.

Нещо повече – с оглед спецификата на настоящето производство следва да се подчертае, че след предявяване на вземанията, произтичащи от договора за цесия в производството по несъстоятелност на „СК – 13 Трансстрой“ АД, в две последователни съдебни производства – това, развито по реда на чл.692 ТЗ и настоящето, този въззивник е имал тежестта да установи наличието на облигационни отношения между цедента и несъстоятелния длъжник по договор за изработка, както и изпълнение на възложената работа от страна на изпълнителя, размера на уговореното и дължимото възнаграждение, като в хода на настоящето производство това му е указано изрично с определението под № 130/09.01.2020 г. по първоинстанционното дело.

Същият не е проявил дължимата грижа за добро водене на делото и не е предприел своевременно и в установените от ГПК преклузивни срокове необходимите извънпроцесуални и процесуални действия, които биха му позволили да се снабди с всички релевантни за предмета на производството документи, вкл. и такива, които се намират в държане на трети за спора лица. Като е сторил това едва след постановяване на обжалваното решение, без да сочи във въззивната жалба и без да ангажира доказателства как и защо документите са му изпратени от адвоката на цедента едва на 08.07.2020 г., същият е проявил неоправдано бездействие по попълване на делото с релевантни за неговия предмет доказателства, чиято процесуална последица е настъпване на преклузия за ангажиране не същите.

При наличните доказателства първоинстанционното решение в обжалваната от него част се явява правилно.

Решението е такова и в частта му, касаеща установяване съществуването на вземането, произтичащо от договора за проектантски услуги от 25.07.2011 г., сключен между „СК-13 Трансстрой“ АД и „Еуросигналпроект“ ЕООД, съответно прехвърлено на „Трейс Груп Холд“ АД с договора за цесия от 21.07.2016 г.

Анализът на приобщените доказателства сочат еднозначно, че по първия договор страните са били надлежно обвързани от действителен, формален, двустранен и възмезден

такъв за изработка на конкретно определен работен проект, по който изпълнителят е изпълнил задълженията си частично, като е изработил и предал на възложителя общо четири пакета работни проекти. Същите са били приети без забележки от насрещната страна, според отразеното в двустранно подписания констативен протокол от 30.05.2014 г., за остойностяването им е била издадена и фактура от изпълнителя, надлежно осчетоводена при възложителя, който я е включил в дневника си за покупко-продажби и е ползвал дължимия за същата данъчен кредит.

Гореописаните факти безсъмнено сочат, че към момента на прехвърляне на паричното вземане, произтичащо от обсъдения договор, същото е съществувало валидно в патримониума на цедента. Доколкото не се твърди, нито ангажират доказателства, същото да е погасено от длъжника, то предявеният иск за установяване съществуването му се явява основателен.

По възражението на синдика относно неподписването на фактурата от страна на получателя.

Съдебната практика приема безпротиворечиво, че неподписаната фактура от купувача по договор за търговска продажба или от възложителя по договор за изработка може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизити на съществените елементи на конкретната сделка, отразена е в счетоводните регистри на двете страни, както и е ползван данъчен кредит по нея /така Решение № 45 от 28.03.2014 г. на ВКС по т. д. № 1882/2013 г., I т. о., ТК; Решение № 71 от 8.09.2014 г. на ВКС по т. д. № 1598/2013 г., II т. о., ТК; Решение № 114 от 26.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 255/2012 г., I т. о., ТК и др./. В разглеждания случай посочените предпоставки са налице, от което следва, че „СК-13 Трасстрой“ АД е приел изпълнението по договора за изработка, като е включил фактурата, посочена в заключението на вещото лице в дневника си за покупки и я е декларирал в справката декларация по ЗДДС, като е ползвал и данъчен кредит. С тези си действия по недвусмислен начин е приел изработеното и е признал, че то отговаря на договореното, поради което същият дължи възнаграждение, съгласно [чл. 266, ал. 1 ЗЗД](#).

Възражението за несъобщаване на договора за прехвърляне на вземане на длъжника се явява неоснователно, с оглед установеното по-горе досежно изпращането и получаването на уведомлението за това.

Вън от горното дори да се приеме обратното /което решаващият състав не споделя/ трайно е възприето в практиката, че уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно [чл. 99, ал. 3 пр. първо ЗЗД](#), с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#) и трябва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание [чл. 235, ал. 3 ГПК](#) / Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., ТК, Решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК и др./.

В случая обсъжданото уведомление /л.257 от първоинстанционното дело/, е приложено към исковата молба и е връчено редовно на ответника-длъжник в производството, поради което и следва да се приеме, че цесията му е редовно съобщена.

По изложените съображения обжалваното решение, като правилно, следва да се потвърди изцяло.

Съобразно изхода на спора пред настоящата инстанция сторените от страните разноси следва да останат в тежест на всеки един от тях, като „СК-13 Трансстрой“ АД /н/ следва да бъде осъдено да заплати по сметка на САС сумата от 1 020,78 лв. за държавна такса по производството, която сума да се събере от масата на несъстоятелността.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 903/29.06.2020 г., постановено по т.д. № 1808/2019 г. по описа на СГС, ТО.

ОСЪЖДА «СК-13 Трасстрой»АД /н/ - ЕИК *** да заплати по сметка на Апелативен съд София сумата от 1 020,78 лв. за държавна такса по производството, която сума да се събере от масата на несъстоятелността.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____